Política | Bel Olid | Actualitzat el 07/03/2019 a les 20:20

?Que no s'acabi això del març

«Quan tinc un dia dur penso en aquests senyors que ja no viuen tan tranquils com vivien fins fa no gaire»

Abans era només el 8 de març. Et demanaven xerrades sobre feminisme, o sobre coses de dones si no s'atrevien a dir-ne el nom en veu alta. Llavors va començar a estendre's a la setmana del 8 de març, i el 9 desapareixíem de l'agenda com si no haguéssim existit mai, per art de màgia patriarcal. L'any passat, amb la vaga de les dones i les manifestacions feministes més massives que havíem vist mai, la taca es va estendre més enllà i va anar contaminant els mesos, la vida, fins que hem fet la volta al sol i ja torna ser 7 de març.

N'hi ha que diuen que és una moda. Alguns, perquè és el que voldrien, que ens passés la febrada i tornés a ser 9 de març, un 9 de març dels d'abans, en què si volies no calia que tornessis a sentir la paraula *feminisme* fins a l'any següent. D'altres, perquè temen que les masses contaminin la puresa d'un moviment que es caracteritza precisament per la barreja, la multiplicitat de lluites, la diversitat de velocitats i profunditats. O perquè tenen por que, si tanta gent parla de feminisme, perdran el que els donava ser-ne les reines.

En tot cas, tant de bo totes les modes fossin com aquesta. Les acadèmiques, les teòriques, les que llegeixen i investiguen en profunditat sobre les desigualtats, no cal que rebaixin el nivell. Que continuïn il·luminant-nos. Mentrestant, les que tot just descobreixen que poden repartir les feines de casa de maneres menys desiguals, que tirin endavant. Les desenes de milers de dones que van sortir al carrer l'any passat (i que espero que enguany siguin encara més) no impedeixen pas que es manifestin també les que fa dècades que ho fan. Hi hauria d'haver lloc per a totes, cadascuna a la seva velocitat.

Les samarretes amb eslògans feministes que venen els grans magatzems monetaritzen una lluita a la qual no donen suport, evidentment. I una part de la lluita és precisament impedir que aquestes empreses venguin les samarretes feministes que han cosit dones explotades una mica més enllà. Però, si han de vendre samarretes, molt millor que hi estampin frases d'Angela Davis que no pas de Disney, la veritat.

A les moltes xerrades que he fet sobre feminisme, hi he trobat homes que hi eren per obligació (eren l'alcalde del poble que em convidava, o calia fer-se la foto "feminista" per a la campanya, o no podien no ser-hi per altres motius laborals), i la seva cara sol ser un poema quan faig segons quines afirmacions. Resulta que, potser per primer cop, es troben en uns temps en què han d'escoltar parlar una dona sobre com ens han trepitjat fins ara, i sobre què podem fer perquè deixin de trepitjar-nos.

Han de sentir-se a dir que si ocupen el lloc que ocupen potser no és perquè són els millors. Han de sentir a parlar de la Llei d'Igualtat del 2015, que incompleixen tots el partits, i segons la qual potser al seu lloc hi hauria d'haver una companya, ara mateix. I que aquesta companya arribarà aviat, i hauran de plegar.

Seuen i escolten i fan mala cara, i estic gairebé segura que pensen "a veure si s'acaba ja, això del març". A veure si s'acaba la moda i poden continuar fent les seves coses d'homes sense haver de sentir algú que els pregunta on són les dones, i com, i per què. No és una gran victòria, les desigualtats continuen existint, ells continuen ocupant els llocs de poder, el seu sistema d'explotació salvatge continua vigent.

Però, de la mateixa manera que canvien tantes coses, per què no hauria de canviar tot això, també? Quan tinc un dia dur penso en aquests senyors, que ja no viuen tan tranquils com vivien

fins fa no gaire. Que han de donar explicacions, posar-se el llacet lila, ser criticats per altres homes si es passen de cafres, fins i tot. I somric. Perquè igual que hem convertit tot l'any en un 8 de març constant, arribarà el dia que el 8 de març deixarà de ser la data que marca l'epicentre de lluita i serà el dia de la celebració de la fi del patriarcat. Jo no ho veuré, segurament, però passarà. I la força de saber que sí, que passarà, que això no és una moda que es pugui tirar enrere, m'empeny endavant.